

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w S.

przeciwko H. P. (1), Ł. P., A. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 24 stycznia 2014r. sygnatura akt XI GC 567/13.

I. oddała apelację, z tym zastrzeżeniem, że pozwani H. P. (1), Ł. P., A. P. jako następcy prawni zmarłego R. P. ponoszą odpowiedzialność do wartości stanu czynnego spadku,

II. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Strona apelująca- pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie normy art. 233 § 1 k.p.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny w zakresie w jakim sąd I instancji uznał, w oparciu o przedłożone przez powoda dowody z dokumentów oraz zeznań świadka E. M. i A. G., że powód udzielił pozwanemu rabaty w ustalonej z nim wysokości oraz przyczyn zastosowania różnych cen za wynajem osuszaczy i w konsekwencji pominięcie dalszych dowodów jako zbędnych. Apelujący zarzucił także Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych co miało w jego ocenie istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, przez Sąd I instancji, że ceny określone na fakturach zawierają już rabat 15%, w sytuacji gdy powód w toku postępowania sądowego nie przedstawił cennika za wynajem osuszaczy w kwocie podstawowej nie uwzględniającej rabatu.

Skarżący zarzucił także Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu prawa procesowego to jest normy art 299 k.c poprzez przyjęcie, że przeprowadzone w sprawie dowody są wystarczające go ustalenia okoliczności istotnych w sprawie , pominięcie dalszych dowodów jako zbędnych, oraz nie przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego. Wreszcie skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie normy art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód udowodnił fakt, iż ceny wskazane na fakturach VAT zawierają 15% rabat w stosunku do cen cennikowych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i podtrzymał dotychczasową argumentację.

Wbrew poglądom zaprezentowanym w apelacji strony pozwanej Sąd Rejonowy rzetelnie i wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych zaprezentowanych przez strony procesu, następnie ustalił starannie i należyście stan faktyczny sprawy z zachowaniem przepisów o postępowaniu dowodowym i wyczerpująco odniósł się w pisemnych motywach wyroku do spornych kwestii. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są kategorię jasne, jasne i adekwatne do treści zebranego w sprawie materiału dowodowego i z tego powodu, Sąd Okręgowy uznaje je za część uzasadnienia własnego orzeczenia, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania.

Nie budzi wątpliwości dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materialnoprawna roszczenia powoda oraz zarzutów pozwanego.

W apelacji nie przedstawiono żadnego argumentu, który mógłby w konsekwencji skutkować uwzględnieniem wysłowionych w niej wniosków.

Przechodząc do rozważenia zarzutów błędnych ustaleń faktycznych przez pryzmat ściśle z nimi powiązanych zarzutów wadliwej oceny materiału dowodowego, należy w pierwszym rzędzie wskazać, iż z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wynika, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W praktyce, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby na podstawie tego samego materiału dowodowego w równym stopniu można byłoby wysnuć wnioski odmienne. Jedynie w przypadku, gdy brakuje logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo - wbrew zasadom doświadczenia życiowego - nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00 LexPolonica nr 3761152; tak też H. P. (2), Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, LewisNexis 2007. s. 370 - 373).

Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598). W apelacji pozwanego zabrakło takiego kompleksowego wyводу, który uzasadniałby naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. Skarżący formułował ten zarzut odwołał się bowiem do stanu faktycznego, który w jego przekonaniu odpowiadał rzeczywistości, a nie wykazał w rozumowaniu Sądu Rejonowego żadnych uchybień logicznych dyskwalifikujących dokonaną ocenę dowodów i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy przekonywująco wskazał z jakich przyczyn przyjął, że powód udzielił pozwanemu 15% rabat za wynajem osuszaczy. Należy wskazać, że w aktach sprawy Na zamówieniu wypożyczenia sprzętu (karta 48 akt) znajduje się podpis najemcy, przy czym w tymże zamówieniu pod każdą pozycją opisującą sprzęt jego cenę i długość najmu zawarta jest czytelna informacja o tym, że cena ta obejmuje rabat. Na uwagę zasługuje fakt, że ceny wypożyczenia sprzętu ujęte w tym zamówieniu pokrywają się z cenami widniejącymi w fakturze /035. Dodatkowo uwypuklić należy fakt, że sporne faktury zawierają adnotacje, że ceny zawierają 15% rabat. Pozwany natomiast aż do czasu wezwania do zapłaty nie zakwestionował wartości tych faktur. Ponadto obie strony postępowania uczestniczą w obrocie gospodarczym dlatego też ich decyzji i działania należy oceniać przez pryzmat profesjonalnego działania.

Trafnie Sąd Rejonowy uznał, że przedłożone w sprawie dowody z dokumentów i korespondujące z nimi dowody z zeznań świadków są wystarczające do ustalenia okoliczności istotnych. Pozwany nie dostrzegą, że pominięte przez Sąd Rejonowy dowody z zeznań świadków były to dowody naprowadzone przez stronę powodową, zaś strona pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty wniosła o ich oddalenie.

Bezpodstawnie apelujący zarzuca także Sądowi Rejonowemu naruszenie normy art. 299 k.p.c.

Zgodnie z art. 299 przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy w świetle oceny sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. jednakże wyjątki od tej reguły - art. 432, 442, 452). Zob. orzeczenie SN z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN(C) 1948, nr 2, poz. 34; orzeczenie SN z dnia 17 stycznia 1966 r., II PR 486/65, OSP 1966, z. 9, poz. 209; postanowienie SN z dnia 13 lipca 1966 r., II CR 200/66, LEX nr 6017; postanowienie SN z dnia 5 marca 1974 r., I CR 66/74, LEX nr 7420; wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1982 r., I CR 258/82, LEX nr 8446; wyrok SN z dnia 28 listopada 1997 r., II CKN 457/97, M. Praw. 1998, nr 5, s. 4; uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635; wyrok SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, z. 7-8, poz. 116, z głosem częściowo krytyczną C. G., PS 2003, nr 3, s. 141; wyrok SN z dnia 5 czerwca 2009 r., I PK 19/09, LEX nr 519171. Por. także art. 246 i 247 w kwestii ograniczenia dowodu z przesłuchania stron na rzecz dowodu z dokumentu. Przy tym dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron jest wyłącznie uprawnieniem sądu (por. wyrok SN z dnia 5 lipca 2006 r., IV CSK 98/06, LEX nr 459229).

W realiach niniejszej sprawy nie było koniecznym przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego, skoro inne przeprowadzone dowody okazały się wystarczające do wyrokowania.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację pozwanej jako bezzasadną. Biorąc pod uwagę, iż obecnie po tronie pozwanej występują spadkobiercy pozwanego, Sąd ograniczył ich odpowiedzialność o wartości stanu czynnego spadku, biorąc pod uwagę przyjęcie spadku przez spadkobierców z dobrodziejstwem inwentarza.

Pozwani przegrali w całości postępowanie odwoławcze, są zatem zobowiązani zwrócić powodowi stosownie do ogólnych reguł odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.) poniesione przez niego koszty postępowania odwoławczego. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda, ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 490).

VIII Ga 98/15

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...).